

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 469/2022-33

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Miloša Maďara a zo sudcov Jany Baricovej a Miroslava Duriša (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného advokátom JUDr. Mariánom Ďurinom, Sibírska 4, Bratislava, proti uzneseniu Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky č. k. 5 Sžk 14/2020 z 26. januára 2022 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 18. marca 2022 domáha vyslovenia porušenia svojich základných práv podľa čl. 19, čl. 20 ods. 1, čl. 36, čl. 38 ods. 1 a 2, čl. 39 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), ako aj ustanovení čl. 12 ods. 1 a čl. 18 ods. 2 písm. b) ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší správny súd“) č. k. 5 Sžk 14/2020 z 26. januára 2022 (ďalej len „napadnuté uznesenie“). Sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd zrušil napadnuté uznesenie a vec vrátil najvyššiemu správnomu súdu na ďalšie konanie a rozhodnutie. Sťažovateľ si zároveň uplatňuje náhradu trov právneho zastúpenia.

2. Z ústavnej sťažnosti a k nej pripojených príloh vyplýva nasledujúci stav veci:

Krajský súd v Žiline (ďalej len „krajský súd“) uznesením č. k. 26 Sa 6/2017-215 zo 7. apríla 2020 postupom podľa § 98 ods. 1 písm. g) zákona č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej aj „SSP“) odmietol žalobu, ktorou sa sťažovateľ domáhal preskúmania zákonnosti opatrenia Ministerstva obrany Slovenskej republiky (ďalej aj „ministerstvo obrany“ alebo „žalovaný“) č. k. SEĽUZ-7-3/2017-OdSP z 18. apríla 2017 (ďalej aj „opatrenie“), ktorým žalovaný reagoval na žiadosť sťažovateľa z 23. marca 2017 označenú ako „Žiadosť o vydanie

osvedčenia alebo potvrdenia“ tak, že sťažovateľom požadované potvrdenie z dôvodov uvedených v predmetnom opatrení nevydal. Krajský súd svoje rozhodnutie v podstatnom odôvodnil tým, že list (opatrenie) žalovaného č. k. SEUZ-7-3/2017-OdSP z 18. apríla 2017 nevyhodnotil ako rozhodnutie, ale len ako úkon správneho orgánu, ktorého obsah nemá autoritatívny vzťah k žalobcovi (sťažovateľovi) a správny orgán (žalovaný) v predmetnej veci nevystupoval v úlohe vykonávateľa štátnej moci, ale v pozícii oznamovateľa. Krajský súd dospel k záveru, že opatrením žalovaného, ktoré malo charakter neformálneho oznámenia (vysvetlenia), sa žalovaný správny orgán nedotkol právnej sféry žalobcu (sťažovateľa) a nespôsobil žiadnu zmenu jeho právneho postavenia. Krajský súd uzavrel, že opatrenie žalovaného nebolo spôsobilé vyvolať účinky ako opatrenie vydané správnym orgánom v správnom konaní, a teda nie je preskúmateľné súdom. Proti predmetnému uzneseniu podal sťažovateľ v zákonnej lehote kasačnú sťažnosť, o ktorej rozhodol najvyšší správny súd napadnutým uznesením tak, že kasačnú sťažnosť sťažovateľa zamietol.

II.

Argumentácia sťažovateľa

3. Sťažovateľ vo svojej ústavnej sťažnosti prezentuje chronológiu svojich zamestnaní (pre účely výpočtu dôchodku), pričom do tejto chronológie započítal aj štúdium v 1. a 2. ročníku Vojenskej strednej odbornej školy v Žiline. Vojenský úrad sociálneho zabezpečenia ale toto obdobie nezapočítal do výpočtu jeho dôchodku, a preto sa obrátil so žiadosťou na ministerstvo obrany, aby vydalo potvrdenie alebo osvedčenie, ktorým by stanovilo, že 1. a 2. ročník štúdia sťažovateľa na vojenskej strednej odbornej škole bol jednak službou a jednak výkonom I. kategórie funkcií, a to tak, aby to vojenský úrad sociálneho zabezpečenia (pri výpočte jeho dôchodku) rešpektoval. Sťažovateľ považoval nevydanie požadovaného potvrdenia ministerstvom obrany za alibizmus a rovnako za alibizmus považoval aj právny názor krajského súdu a najvyššieho správneho súdu, ktoré nepovažovali oznámenie ministerstva obrany (o tom, že mu nevydá požadované potvrdenie, pozn.) za správny akt, ktorý má povahu rozhodnutia o právach, právom chránených záujmoch alebo povinnostiach fyzickej osoby a právnickej osoby, a teda ako taký nemohol byť predmetom prieskumu správnych súdov podľa § 6 ods. 1, resp. 7 písm. b) SSP. Sťažovateľ tvrdí, že konajúce súdy sa priklonili na stranu ministerstva obrany, a to bez toho, aby čo i len náznakom posúdili jeho právnu argumentáciu. Uvedené podľa sťažovateľa predstavuje porušenie jeho práva na spravodlivý proces.

4. V ďalšej časti svojej ústavnej sťažnosti sťažovateľ pomerne obsiahlym spôsobom rozoberal postavenie študentov, resp. žiakov vojenských stredných odborných škôl. Sťažovateľ tvrdí, že títo žiaci podliehali plnému vojenskému režimu a vojenskej trestnej zodpovednosti, a preto sa domnieva, že boli plnohodnotnými vojakmi ako vojaci z povolania a vojaci základnej vojenskej služby, a preto považuje za neprijateľné, že slovenské súdy to vo všeobecnosti neuznávajú a sústavne odmietajú vypočúť autentických svedkov, ktorí by zrozumiteľne uviedli, ako to na takých stredných školách fungovalo [v tomto kontexte pripojil sťažovateľ k svojej ústavnej sťažnosti viaceré listín ako Poriadok posádkovej a strážnej služby ozbrojených síl Československej socialistickej republiky (ďalej len „ČSSR“), Disciplinárny poriadok ozbrojených síl ČSSR, Cvičebný poriadok ozbrojených síl ČSSR, vysvedčenie, vojenskú prisahu, resp. fotografie žiakov z prisahy a pod.].

5. Sťažovateľ zároveň upozorňoval, že vojenské stredné školy boli zriaďované príslušnými rozkazmi ministrov národnej obrany ČSSR a nevzťahovali sa na nich vtedajšie školské zákony. Ale absencia zákonov, ktoré stanovovali postavenie týchto žiakov podľa sťažovateľa nesmie ísť na vrub občanom – absolventom týchto škôl. Sťažovateľ v tomto kontexte poukázal, že rovnako boli rozkazom ministra národnej obrany ČSSR zriaďované aj pomocné technické prápory a vojenské tábory nútených prác a ich bývalí členovia majú dostávať finančné náhrady a dôchodkové zvýhodnenia. Sťažovateľ naznačuje, že študenti vojenských stredných odborných škôl boli rovnako obeť, ktoré boli zneužívané ako detskí vojaci. Uvedené sťažovateľ považuje za vojnový zločin a nútenú detskú prácu, ktorú je potrebné reflektovať pri výpočte dôchodku takto zneužitých obetí.

6. Zároveň ale sťažovateľ v rámci vnútorne rozporného odôvodnenia svojej ústavnej sťažnosti poukazuje, že žiadosť o štúdium na vojenskej strednej odbornej škole, ktorú podpisoval sám sťažovateľ spolu so svojimi rodičmi ešte ako žiak ZDŠ, treba jednoznačne považovať za jeho dobrovoľný vstup do vojska. Sťažovateľ napokon spochybňuje potrebu ustáliť vo vzťahu k dôchodkovému zabezpečeniu, či išlo o služobný pomer vojaka. Poukazuje pritom na § 132 ods. 1 zákona č. 100/1988 Zb. o sociálnom zabezpečení v znení neskorších predpisov, ktorý hovorí iba o službe, a tvrdí, že akékoľvek prívlastky k tejto službe sú nelegálne, povymýšľané a vykonávané vojakmi, aby vniesli do svojich predpisov chaos a nezrozumiteľnosť. Poukázal aj na § 33 zákona č. 76/1959 Zb. o niektorých služobných pomeroch vojakov v znení neskorších predpisov, podľa ktorého je nárok na výsluhový príspevok naviazaný na dobu služby v ozbrojených silách, pričom nekonkretizuje druh služby a ani to, či má byť vykonávaná v služobnom pomere.

7. Sťažovateľ tvrdí, že najvyšší správny súd nepreskúmal dôsledne postup a činnosť ministerstva obrany, ktoré nereflektovalo ním uvedené argumenty vo vzťahu k žiakom vojenských stredných odborných škôl a ich dôchodkovému zabezpečeniu, a tým malo porušiť zoznam sťažovateľom označených základných práv, resp. článkov ústavy.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

8. Vec ústavnej sťažnosti pôvodne napadla Rastislavovi Kaššákovi, ktorý je členom prvého senátu ústavného súdu a ktorý bol na podklade oznámenia dôvodov svojho možného vylúčenia v predmetnej veci uznesením ústavného súdu č. k. II. ÚS 198/2022-6 z 27. apríla 2022 vylúčený z konania a rozhodovania o nej.

9. Podľa Rozvrhu práce Ústavného súdu Slovenskej republiky na obdobie od 1. januára 2022 do 31. decembra 2022 (ďalej len „rozvrh práce“) pracuje prvý senát v zložení Miloš Maďar (predseda senátu), sudkyňa Jana Baricová a sudca Rastislav Kaššák. Podľa čl. III bodu 1 písm. c) rozvrhu práce vylúčeného člena prvého senátu zastupuje člen štvrtého senátu v zložení určenom v čl. II bode 3.4 písm. a) rozvrhu práce (Ladislav Dudíš – predseda senátu a Libor Duľa a Miroslav Duriš – členovia senátu). V súlade s čl. III bodom 1 písm. d) rozvrhu práce, podľa ktorého z rozhodovania vylúčeného vekom mladšieho člena senátu zastupuje vekom mladší člen senátu určený podľa písmena c), sa sudcom v predmetnej veci stal vekom mladší člen štvrtého senátu Miroslav Duriš, ktorý sa zároveň stal novým sudcom spravodajcom (čl. III bod 3 rozvrhu práce).

Vzhľadom na uvádzané skutočnosti o ústavnej sťažnosti rozhodoval senát v zložení tak, ako to je uvedené v záhlaví tohto uznesenia.

10. Podstatou ústavnej sťažnosti je porušenie širokej škály ústavných článkov (čl. 12 ods. 1, čl. 18 ods. 2 písm. b), čl. 19, čl. 20 ods. 1, čl. 36, čl. 38 ods. 1 a 2, čl. 39 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 a 2 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru) napadnutým uznesením najvyššieho správneho súdu.

11. Pri predbežnom prerokovaní návrhu na začatie konania ústavný súd zisťuje, či dôvody uvedené v § 56 ods. 2 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie.

III.1. K namietanému porušeniu čl. 12 ods. 1, čl. 18 ods. 2 písm. b), čl. 19, čl. 36, čl. 38 ods. 1 a 2 ústavy:

12. Sťažovateľ vo svojej ústavnej sťažnosti naznačoval, že ak nebudú aj prvé dva roky jeho štúdia na vojenskej strednej škole zohľadnené v jeho dôchodkovom zabezpečení, musí sa potom takéto štúdium posudzovať za nútené práce, porušovanie ľudských práv, zneužívanie mladistvých a za prípravu detských vojakov. Zrejme preto v uvedenom videl porušenie článkov ústavy, ktoré upravujú rovnosť, neodňateľnosť, nescudziteľnosť, nepremlčateľnosť a nezrušiteľnosť základných práv (čl. 12), zákaz nútenej práce (čl. 18), právo na ľudskú dôstojnosť (čl. 19), pracovné podmienky zamestnancov (čl. 36) a zvýšenú ochranu mladistvých (čl. 38).

13. Takýto predpoklad sťažovateľa je nielenže nesprávny, ale aj nelogický a očividne účelový. Sťažovateľ expresívne vykresľuje svoje stredoškolské štúdium ako mučenie, ale paradoxne tvrdí, že sa naň prihlásil dobrovoľne a ak by mu toto „mučenie“ zohľadnili v dôchodku podľa jeho predstáv, bolo by to „mučenie“ vlastne v poriadku. Ústavný súd konštatuje, že v tomto konkrétnom konaní o sťažovateľovej ústavnej sťažnosti môže posúdiť iba okolnosti týkajúce sa napadnutého uznesenia najvyššieho správneho súdu, nie však okolnosti štúdia sťažovateľa na vojenskej strednej odbornej škole pred 43 rokmi. Tieto okolnosti ako také (a teda aj príslušné sťažovateľom označené články ústavy) nemajú žiadnu súvislosť s napadnutým uznesením najvyššieho správneho súdu.

14. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri ktorej predbežnom prerokovaní ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, ktorej reálnosť by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07). K iným dôvodom, ktoré môžu zakladať záver o zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti, nesporne patrí aj ústavnoprávny rozmer, resp. ústavnoprávna intenzita namietaných pochybení, resp. nedostatkov v činnosti alebo rozhodovaní príslušného orgánu verejnej moci, posudzovaná v kontexte s konkrétnymi okolnosťami prípadu (IV. ÚS 362/09, m. m. IV. ÚS 62/08).

15. Pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi napadnutým uznesením najvyššieho správneho súdu a obsahom už uvedených článkov ústavy ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa v tejto časti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

III.2. K namietanému porušeniu čl. 20 ods. 1, čl. 39 ods. 1 a čl. 46 ods. 2 ústavy:

16. Sťažovateľ napriek kvantitatívne rozsiahlej ústavnej sťažnosti nepredložil žiadnu argumentáciu k vysvetleniu, ako malo napadnuté uznesenie najvyššieho správneho súdu porušiť jeho právo vlastníť majetok, jeho právo na primerané hmotné zabezpečenie v starobe a jeho právo na súdny prieskum rozhodnutí orgánov verejnej správy. Najvyšší správny súd totiž nerozhodoval o rozhodnutí správneho orgánu rozhodujúcom o dôchodkovom zabezpečení sťažovateľa, ale iba o tom, či bol správny názor krajského súdu, ktorý nepovažoval rozhodnutie ministerstva obrany, ktoré nevydalo potvrdenie podľa pokynov sťažovateľa, za predmet prieskumu žaloby podľa Správneho súdneho poriadku. Navyše zo skutkových okolností prípadu je tiež zrejmé, že právo sťažovateľa na súdny prieskum rozhodnutí orgánov verejnej správy v tomto prípade ani nemohlo byť porušené, a to ani len teoreticky. Obsahom čl. 46 ods. 2 ústavy je totiž iba samotná možnosť obrátiť sa na súd, čo sťažovateľ preukázateľne využil, či už podaním správnej žaloby krajskému súdu, alebo kasačnej sťažnosti najvyššiemu správne súdu. To, že v konečnom dôsledku nebol spokojný so samotnými rozhodnutiami, nemení nič na nespochybniteľnej skutočnosti, že využil možnosť obrátiť sa na súd, ako to garantuje čl. 46 ods. 2 ústavy.

17. Ústavný súd vo svojej doterajšej judikatúre už formuloval právny názor (pozri napr. IV. ÚS 359/08, IV. ÚS 153/2021), podľa ktorého má nedostatok odôvodnenia ústavnej sťažnosti (alebo jej časti) významné procesné dôsledky. Je základnou povinnosťou sťažovateľa, v danom prípade navyše zastúpeného kvalifikovaným právnym zástupcom, aby čo najpresnejšie opísal skutkový stav, z ktorého vyvodzuje svoj procesný nárok na ochranu konkrétnych práv poskytovaných ústavným súdom. Okrem opísania skutkových okolností musí odôvodnenie sťažnosti obsahovať najmä právne argumenty a právne posúdenie predloženého sporu. Iba uvedenie článkov ústavy v petite ústavnej sťažnosti nie je dostatočným dôvodom na záver, že mohlo dôjsť k ich porušeniu, ak chýbajú objektívne okolnosti, ktoré by dovolili takýto záver formulovať aspoň na účely prijatia sťažnosti na ďalšie konanie.

18. Odôvodnenie návrhu je pritom podľa § 43 ods. 1 zákona o ústavnom súde zákonom danou podmienkou konania pred ústavným súdom. V tejto súvislosti ústavný súd už opakovane konštatoval, že zo vzájomnej väzby medzi relevantnými ustanoveniami zákona o ústavnom súde (§ 43 ods. 1 a § 123 ods. 1) vyplýva, že sťažovateľ musí označiť základné práva a slobody, ktorých vyslovenia porušenia sa domáha, nielen označením príslušných článkov ústavy, ale musí ich konkretizovať aj skutkovo (m. m. IV. ÚS 124/08, IV. ÚS 146/08), t. j. uviesť, z akých dôvodov malo dôjsť k ich porušeniu a navrhnúť v tejto súvislosti dôkazy.

19. Vzhľadom na to, že nesplnenie zákonom ustanovených náležitostí sa týkalo najmä esenciálnych obsahových náležitostí ústavnej sťažnosti (absencia akejkoľvek argumentácie sťažovateľa vo vzťahu ku konkrétnym základným právam, ktorých porušenie namietal), ústavný súd sťažovateľa nevyzýval na odstránenie nedostatkov ústavnej sťažnosti (m. m. II. ÚS 58/2019, I. ÚS 351/2019) a ústavnú sťažnosť v tejto časti v súlade s § 56 ods. 2 písm. c) zákona o ústavnom súde odmietol pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí.

III.3. K namietanému porušeniu čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru:

20. Pod túto časť ústavnej sťažnosti sťažovateľa možno podriaďiť jeho výhradu proti najvyššiemu správneému súdu, že sa priklonil k argumentom ministerstva obrany bez toho, aby prihliadol na jeho argumentáciu. Najvyšší správny súd v napadnutom uznesení prihliadol aj na podstatu žiadosti sťažovateľa adresovanej ministerstvu obrany, pričom uviedol: *«Pre potreby posúdenia správnosti aplikácie ustanovenia § 98 ods. 1 písm. g) SSP v spojení s ustanovením § 7 písm. b) SSP krajským súdom považoval najvyšší správny súd za dôležité zaoberať sa podstatou žiadosti žalobcu, ktorá viedla k vydaniu správnu žalobou napadnutého opatrenia žalovaného. Žalobca účel žiadosti koncipoval v jej úvodnej časti slovami „V dôsledku množstva neprestajne nepresných informácií pochádzajúcich z dielne MO SR sa mnohí vojenski vyslúžilci dnes musia sporiť so Sociálnou poisťovňou o svojich oprávnených dôchodkových nárokoch, ktorá im štúdiom v 1. a 2. ročníku Vojenskej strednej odbornej škole uznáva len ako málo bonitnú III. pracovnú kategóriu a nie ako ostatnú (resp. inú službu) vojenskú službu v I. resp. II. kategórii funkcií. Výrazne ich to poškodzuje...“.* Žalobca sa žiadosťou domáhal od žalovaného vydania „osvedčenia alebo potvrdenia“, ktorým by tento „autoritatívne“, so zámerom primäť príslušné správne orgány k zmene ich rozhodovacej praxe, poskytol výklad ustanovení dotknutých právnych predpisov (napr. zákon č. 92/1949 Zb. Branný zákon; zákon č. 76/1959 Zb. o niektorých služobných pomeroch vojakov; zákon č. 63/1978 Zb. o opatreniach v sústave základných a stredných škôl; zákon č. 121/1975 Zb. o sociálnom zabezpečení). Na vydanie takéhoto osvedčenia alebo potvrdenia však žalobca nemá nárok, rovnako tak žalovaný nemá povinnosť resp. kompetenciu takéto potvrdenie alebo osvedčenie vydať. Z podstaty veci teda správnu žalobou napadnuté opatrenie žalovaného nie je aktom orgánu verejnej správy, ktoré by malo povahu rozhodnutia o právach, právom chránených záujmoch alebo povinnostiach žalobcu. Podľa najvyššieho správneho súdu dospel krajský súd k správneému záveru, keď uzavrel, že posudzovanie jednotlivých dôb poistenia sa premieta do rozhodnutia o dôchodkovej dávke a ich namietanie, resp. domáhanie sa uznania určitého obdobia ako sociálneho poistenia, resp. jeho zaradenia na účely dôchodkového zabezpečenia do I. (II.) kategórie funkcií je predmetom prieskumu v rámci preskúmania zákonnosti o dôchodkovej dávke. Až takéto konanie možno vyhodnotiť ako administratívne konanie tak, ako ho vymedzuje ust. § 3 ods. 1 písm. a) SSP a v rámci tohto konania prípadné neuznanie obdobia dôchodkového poistenia možno vyhodnotiť ako zásah do práv žalobcu a vydaný akt ako rozhodnutie prípadne opatrenie preskúmateľné súdom“. Najvyšší správny súd v tejto súvislosti uvádza, že žalovaný nemá zákonom upravenú právomoc rozhodovať v oblasti dávok dôchodkového zabezpečenia vojakov. V danom kontexte až prípadné rozhodnutie vydané v konaní o dávke dôchodkového zabezpečenia vojakov, na ktoré je však príslušný iný oprávnený orgán, by bolo takým rozhodnutím, ktoré podlieha prieskumu zo strany správneho súdu. Krajský súd teda správne vyhodnotil podmienky konania tak, že nejde o spôsobilý predmet v súdnom prieskume v zmysle § 7 SSP» (body 23 a 24 odôvodnenia napadnutého uznesenia najvyššieho správneho súdu).

21. Z odôvodnenia napadnutého uznesenia najvyššieho správneho súdu vyplýva, že v predmetnom prípade išlo o posudzovanie, či je sťažovateľom napadnutá odpoveď ministerstva obrany spôsobilým predmetom prieskumu žaloby sťažovateľa v rámci správneho súdnictva. Nešlo teda o rozhodovanie o jeho dôchodkovom zabezpečení, k čomu smerovala jeho argumentácia v kasačnej sťažnosti, ako aj v ústavnej sťažnosti. Sťažovateľ vo svojej ústavnej sťažnosti ani len nespochybňoval to, že ministerstvo obrany nemá právomoc zasiahnuť do rozhodovania Vojenského

úradu sociálneho zabezpečenia, resp. Sociálnej poisťovne (sťažovateľ ani neuviedol, o ktorý z nich išlo, resp. v akom štádiu je takéto konanie, pozn.), ale napriek tomu sa snažil dosiahnuť, aby „uznalo“ jeho argumentáciu, a potom predpokladal, že by „správne“ (t. j. v súlade s jeho presvedčením, pozn.) postupovali aj príslušné orgány verejnej moci rozhodujúce o jeho dôchodku.

22. Najvyšší správny súd podľa názoru ústavného súdu zrozumiteľne vysvetlil, prečo neboli splnené zákonné podmienky na konanie o žalobe sťažovateľa proti ministerstvu obrany a jeho odpovedi na sťažovateľovu žiadosť o vydanie ním navrhovaného osvedčenia, resp. potvrdenia, a preto sa pochopiteľne správne súdy nemohli ani zaoberať argumentáciou ministerstva obrany uvedenou v odpovedi na sťažovateľovu žiadosť, a teda ani protiargumentáciou samotného sťažovateľa. Sťažovateľove tvrdenia prezentované v jeho ústavnej sťažnosti preto takpovediac nesmerovali proti meritu veci napadnutého uznesenia najvyššieho správneho súdu. Argumentačne sťažovateľ „zostal“ v konaní o jeho dôchodkovej dávke, pričom v napadnutom konaní išlo o formálne posúdenie prípustnosti žaloby, v rámci ktorého nebol priestor napríklad na vykonávanie dokazovania týkajúceho sa podmienok štúdia na vojenských stredných odborných školách pred rokom 1989. Napokon (bez toho, aby to malo akýkoľvek vplyv na už uvedené závery, pozn.) ústavný súd ešte dodáva, že na rozdiel od sťažovateľa nevidí žiadnu paralelu medzi študentmi vojenských stredných škôl, ktorí tam (ako uviedol aj sťažovateľ) nastupovali dobrovoľne, a občanmi zaradenými do vojenských táborov nútených prác, pri ktorých už samotné označenie napovedá, že nešlo o dobrovoľné zaradenie.

23. Na základe uvedeného ústavný súd pri predbežnom prerokovaní dospel k záveru, že medzi napadnutým uznesením najvyššieho správneho súdu a obsahom základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ktorých vyslovenia porušenia sa sťažovateľ domáha, neexistuje taká príčinná súvislosť, na základe ktorej by po prípadnom prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie reálne mohol dospieť k záveru o ich porušení. Ústavný súd preto ústavnú sťažnosť sťažovateľa aj v tejto časti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

24. Vzhľadom na odmietnutie ústavnej sťažnosti ako celku bolo už bez právneho významu rozhodovať o ďalších návrhoch sťažovateľa, ako ich špecifikoval v petite svojej ústavnej sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 8. septembra 2022

Miloš Maďar
predseda senátu